

Húsz év múlva

Szarvas és Vidéke II. évfolyam 29. szám

1987. július 17. és II. évfolyam 30. szám

1987. július 31.

„30C° árnyékban.” kezdő cikkét a Shotokan karate edzőtáborát megénekelni készülő szerző. És azt hiszi, hogy ezzel nagyot mondott. Ha tudta volna, hogy húsz év múlva megmosolyogjuk ezért. Harminc fok. Már az is valami? Kérem szépen mi negyvenet is csaknem szónélkül tűrünk. Vizes borogatást teszünk a kutyánkra, macskánkra, vizet osztogatnak a nagyobb városok főterein a járóléköknek, a budapestieknek ötmillió forintért (naponta?) sikerül kibérelniük egy olyan berendezést, ami párapuként szolgál az aszfalton gyaloglóknak...hőségriadó van.

És dolgozunk. Negyvenkét fok léghőmérsékletű irodákban, ennél sokkal melegebb üzemekben, dolgoznak az ácsok a tetőn, az üzemanyag töltők a benzinkutakon. Az élet és az úthenger nem áll meg, ugyanis dolgoznak az útépítők és a kátyúzók is, a megszokott munkarendben. Nem szabad lemaradnunk, sietünk valahova. Sietünk.

Húsz évvel ezelőtt, pontosan július 17-én átadták végre a várva várt crossbart, azaz „az új távhívi rendszerbe való bekapcsolódáshoz szükséges létesítményeket”. „A mai nappal megszünt Szarvas a világ végén lenni – fogalmazta meg tömören a lényegét akkori országgyűlési képviselőnk Fekete János, akinek nem kis szerepe volt abban, hogy mindez megtörténjék. Ezt még sok évvel aztán is emlegették az emberek, ha Szarvas nagy emberré lett fiának neve szóba került. Igen, a megfelelő infrastruktúra nélkülözhetetlen a fejlődéshez, azaz a lemaradás elkerüléséhez. Apro-pó elkerülő. Az a bizonyos elkerülő út is nagyon fontos lenne nekünk. Mert sietünk. Szeretnénk gyorsabban sietni.

Ez az ironizálási kísérlet azért nem pusztán önmagáért való. Olvasom ebben a húsz évvel ezelőtti számban a Fekete János képviselői beszámolójáról készült tudósítást is. Megragadta a figyelmet egy mondat: „A túlfogyasztást nem lehet tovább folytatni, mivel ez veszélyezteteti eddig elért eredményeinket.” Vajon ezt hogyan kell érteni? Hát nem a fogyasztás a gazdaság mozgató rugója? És nem a gazdasági növekedést nevezik fejlődésnek? Lehet, hogy nem is a fejlődés a fejlődés? Lehet, hogy egy világtendenciának ellenállni, vagy nem megfelelni, az relatív fejlődést jelenthet? Na erre a gondolatra talán térjünk vissza valami, nem csak a gabona futrinkák gradációjának, hanem az emberi gondolkodásnak is kedvező időben.

Mert történt ám más is húsz évvel ezelőtt. Például városunk vendége volt a Die Spelewei táncegyüttes. A belga fiatalok a Tessedik Táncegyüttesel adtak közös műsort a művelődési központban. Aztán itt járt Giovanni Auletta Armenise, az olaszországi Banca Nazionale Dell' Agricoltura elnöke hazánk római nagykövete Misur György kíséretében. A város vezetőivel folytatott beszélgetésükről nem szivárgott ki hír, de azt tudni, hogy felkeresték a Vasiparit és természetesen az Arborétumot. És folytatódott az országos szolidaritási akció, amelynek a nicaraguai nép megsegítése volt a célja. A KISZ városi bizottsága a következő szlogennel bízta a fiatalokat, hogy csatlakozzanak az akcióhoz: „Biztos kulcs a vakációhoz a Szolidaritási Rejtvényűjság és a Zizi-labor könyve!” Ezek megvásárlásával lehetett ugyanis szolidaritani.

A KISZ bizottság ülést is tartott. A kádermunka továbbfejlesztésének megvitatása volt a téma, ugyanis ekkoriban már csökkent a KISZ-tagok létszáma.

Megjelent a lapban egy nyílt levél, ami az ÁFOR illetékeseihez szólt. Mondanom sem kell, hogy a szerzője ugyanaz, aki múltkor a telefonbekötések sorrendjét találta különösnek. Most meg az a baja, hogy egy-másfél órára felfüggesztették a kiszolgálást a város egyetlen benzinkútjánál. És, hogy milyen hangnemet enged meg magának!? Azt írja: „...kénytelen voltam várakozni ... az Önök mintegy foglyaként. ...” Aztán meg nem áll nyugati (valószínűleg nem Nyugat-magyarországi) tapasztalatokra hivatkozni. Később (ez egyébként az írás csúcspontja) így fokozza: „Sehol nem talákoztam ilyen szolgáltatással-kiszolgálással-kiszolgálta-

tottsággal!” És megint odairta a szignóját. Hát nem tudom mit akart ez az ember az élettől.

De úgy tűnik, nem csak az ő vérnyomása emelkedett meg ezekben a hetekben. Különös, személyes hangvételű szerkesztőségi levél jelent meg a második oldalon az olvasókhöz szólva. Megosztották az érdeklődőkkel mindazt a kritikát, ami rájuk zúdult. Meglehetősen jutott ebből nekik, mint amit képesek lettek volna szó nélkül elhallgatni. Egyesek szerint a lap nem mindig felel meg a várospolitikai igényeknek, mások szerint kevés a hír, megint mások a több kultúrát hiányolják, de vannak, akiknek ez túl sok, inkább új rovatokat szeretnének. A szerkesztőség így reagál: „Mert bármennyire titulálnak minket módszeresen amatőröknek, azt azért tudjuk, hogy a négy oldal minden héten a várospolitika nyílt, demokratikus fórumát kell jelentse.” Szerintem a lehetőségeiknek megfelelően ennek az önmagukkal(!?) szemben támasztott feladatnak eleget is tettek. Ami az amatőrséget illeti, azt csak igen rosszmájjal lehet felelegetni a szerkesztőséggel kapcsolatban. Már ami a lapkészítést illeti. Úgy gondolom egyetlen alapvető tudásuk hiányzott, amit ha tehetném minden újságíró tankönyv mottójául tennék. A rejtői magaslatokból szóló intelem a következő: Ne felejtse el, hogy az újságírás olyan, mint a foci; mindenki jobban ért hozzá! De a profit ez nem szabad, hogy zavarja, a profi a bekiabálások közben is a játékra figyel.

Keserű Zsuzsa

Építészeti örökségünk

Kossuth Lajos utca 32. Polgárház, kovácsoltvas kapuval. Az egykori Belopotoczky-ház, épült az 1920-as években. A polgárházak egyik különleges típusa. Az épület mellett gyönyörű kovácsoltvas kapuval. Formavilága az ART-DEKO-t idézi, ami egészen szokatlan Szarvason.

